

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ ♪ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

שבת-אמר רבי עקיבא		Talmud Navigator																						
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ			
במיני מתיקה שנו, הואיל וראויין למתק קדירה.	ואמר חזקיה:																				■	♪	◇	
טעמא דחזו למתק את הקדירה - הא לאו הכי לא																						■	♪	◇
הכא נמי חזו למתק.																						!	◇	
קליפי אגוזין וקליפי רמונים, סטיס ופואה - כדי לצבוע בגד קטן.																						■	<	◇
המוציא סמנים שרויין - כדי לצבוע בהן דוגמא לאירא	ורמינהי:																					■	♪	◇
לפי שאין אדם טורח לשרות סממנים לצבוע בהן דוגמא לאירא.	רב נחמן אמר רבה בר אבוח:																					!	◇	
מי רגלים																						■	<	◇
מי רגלים בן ארבעים יום.	תנא:																					■	◇	
נתר.																						■	<	◇
נתר אלכסנדרית, ולא נתר אנפטרין.	תנא:																					■	◇	
בורית.																						■	<	◇
זה חול.	רב יהודה:																					■	◇	
הבורית והחול	והתניא:																					■	♪	◇
אלא, מאי בורית - כבריתא.																						■	◇	
הוסיפו עליהן החלביצין, והלעינון, והבורית, והאהל.	מיתבי:																					■	♪	◇
ואי סלקא דעתך כבריתא, כבריתא מי איתא בשביעית?																						■	♪	◇
זה הכלל: כל שיש לו עיקר - יש לו שביעית, ושאיין לו עיקר - אין לו שביעית	והתניא:																					■	♪	◇
אלא, מאי בורית - אהלא.																						■	◇	
והבורית ואהלא	והתניא:																					■	♪	◇
תרי גווני אהלא.																						!	◇	
קימליא.																						■	<	◇
שלוף דוין.	רב יהודה:																					■	◇	
אשלג.																						■	<	◇
שאילתיהו לכל נחותי ימא, ואמרו לי: שונאנה שמיה, ומשתכח בנוקבא דמרגניתא, ומפקי ליה ברמצא דפרזלא.	שמואל:																					■	◇	
פלפלת כל שהוא ועטרן כל שהוא.																						■	◇	
מיני בשמים ומיני מתכות - כל שהן.																						■	◇	
מאבני המזבח ומעפר המזבח, מקק ספרים ומקק מטפחותיהם - כל שהוא, שמצניעין אותן לגנון.																						■	◇	
אף המוציא משמשי עבודה זרה - כל שהוא, שנאמר (דברים יג) ולא ידבק בידך מאומה מן החרם.	רבי יהודה:																					■	◇	
פלפלת כל שהוא																						■	◇	
למאי חזיא - לריח הפה.																						■	◇	

עיסרן כל שהוא.									■	<	צ.	
למאי חזיא - לצילחתא.									■	◊	צ.	
מיני בשמים כל שהן.									■	<	צ.	
המוציא ריח רע - כל שהוא. שמן טוב - כל שהוא.	תנו רבנן:								■	◊	צ.	
ארגמן - כל שהוא, ובתולת הוורד אחת.									■	◊	צ.	
מיני מתכות כל שהן.									■	<	צ.	
למאי חזו?									ז		צ.	
שכן ראוי לעשות ממנה דרבן קטן.	תניא, רבי שמעון בן אלעזר:								■	!	◊	צ.
האומר הרי עלי ברזל, אחרים אומרים: לא יפחות מאמה על אמה.	תנו רבנן:								■	◊	צ.	
למאי חזיא?									ז		צ.	
לכלייא עורב.	רב יוסף:								!	◊	צ.	
לא יפחות מכלייא עורב.	ואיכא דאמרי, אחרים:								■		צ.	
וכמה?									^		צ.	
אמה על אמה.	רב יוסף:								!		צ.	
נחשת - לא יפחות ממעה כסף.	[ת"ר]								■	◊	צ.	
לא יפחות מצינורא קטנה של נחשת.	תניא, רבי אליעזר:								■	◊	צ.	
למאי חזיא?									ז		צ.	
שמחטטין בה את הפתילות, ומקנחין הנרות.	אביי:								!	◊	צ.	
מקק ספרים ומקק מטפחת.									■	<	צ.	
מקק דספרי, תכך דשיראי, ואילא דעינבי, ופה דתאני, וזה דרימוני - כולהו סכנתא.	רבי יהודה:								■	◊	צ.	
ההוא תלמידא דהוה יתיב קמיה דרבי יוחנן, הוה קאכיל תאיני, אמר ליה: רבי, קוצינן יש בתאנים?									○	◊	צ.	
אמר ליה: קטליה פה לדין.	[רבי יוחנן]								○		צ.	
המוציא קופת הרוכלין, אף על פי שיש בה מינין הרבה - אינו חייב אלא חטאת אחת.									■	מ	צ.	
זרעוני גינה - פחות מכגורגרת.									■		צ.	
חמשה	רבי יהודה בן בתירה:								■		צ.	
זרע קישואין - שנים, זרע דילועין - שנים, זרע פול המצרי - שנים									■		צ.	
חגב חי טהור. - כל שהוא, מת - כגורגרת.									■		צ.	
צפורת כרמים, בין חיה בין מתה - כל שהוא, שמצניעין אותה לרפואה.									■		צ.	
אף המוציא חגב חי טמא - כל שהוא, שמצניעין אותו לקטן לשחוק בו.	רבי יהודה:								■		צ.	
זבל וחול הדק כדי לזבל קלח של כרוב, דברי רבי עקיבא	ורמינהי: [רבי עקיבא]								■	ז	◊	צ.
כדי לזבל כרישא	חכמים:								■	ז	◊	צ.
הא - דזריע, הא - דלא זריע, לפי שאין אדם טורח להוציא נימה אחת לזריעה.	רב פפא:								!	◊	צ.	
זרע קישואין.									■	<	צ.	
המוציא גרעין, אם לנטיעה - שנים, אם לאכילה - כמלא פי חזיר, וכמה מלא פי חזיר - אחת.	תנו רבנן:								■	◊	צ.	

אם להסיק - כדי לבשל ביצה קלה											■	◇	צ:	
אם לחשבון - שמים.	[ת"ק]										◆	■	◇	צ:
חמש.	אחרים:										◆	■	◇	צ:
המוציא שני נימין מונב הסוס ומונב הפרה - חייב, שמצניעין אותן לנישבין.	תנו רבנן:											■	◇	צ:
מקשה של חזיר - אחת, צורי דקל - שמים, תורי דקל - אחת.												■	◇	צ:
ציפורת כרמים, בין היה בין מתה - כל שהוא.												■	<	צ:
מאי ציפורת כרמים?												^		צ:
פליא ביארי.	רב:											!	◇	צ:
ומשתכח בדיקלא דחד נבארא, ועבדי לה לחוכמא, אכיל ליה לפלגא דימיניה, ופלגא דשמאליה רמי לה בגובתא דנחשא, וחתים לה בשיתין גושפנקי, ותלי לה באיברא דשמאלא. וסימניך (קהלת י) לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו. וחכים כמה דבעי, וגמר כמה דבעי, ואכיל ליה לאידך פלגא, דאי לא - מיעקר תלמודו.	אביי:											■	◇	צ:
אף המוציא כו'.	[רבי יהודה]											■	<	צ:
ותנא קמא סבר לא, מאי טעמא - דילמא אכיל ליה.	[ת"ק]											■	◇	צ:
אי הכי, טהור נמי												?	◇	צ:
דהא רב כהנא הוה קאים קמיה דרב, והוה קמעבר שושיבא אפומיה	[רב כהנא]											■	?	צ:
אמר ליה: שקליה, דלא לימרו מיכל קאכיל ליה, וקעבר משום (ויקרא יא) בל תשקצו את נפשתיכם	[רב]											■	?	צ:
אלא, דילמא מיית ואכיל ליה.	[ת"ק]											■	◇	צ:
אי מיית - קטן מיספד ספיד ליה.	ורבי יהודה:											■	◇	צ:
הדרן עלך אמר רבי עקיבא													◇	

שבת-המצניע		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
המצניע לזרע ולדוגמא ולרפואה והוציאו בשבת - חייב בכל שהוא, וכל אדם אין חייב עליו אלא כשיעורו.												■
חזר והכניסו - אינו חייב אלא כשיעורו.												■
למה ליה למיתני המצניע? ליתני המוציא לזרע ולדוגמא ולרפואה חייב בכל שהוא												⊕
הכא במאי עסקינן - כגון שהצניעו, ושכח למה הצניעו, והשתא קא מפיק ליה סתמא, מהו דתימא: בטולי בטלה מחשבתו - קא משמע לן: כל העושה - על דעת ראשונה הוא עושה.	אביי:											⊕